

ger om dem selv netop med henvisning til, at der har været offentliggjort oplysninger om de pågældende personer i forlængelse af forskeres og journalisters adgang til PET's arkiver. Der er således allerede i visse tilfælde ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn til de berørte personer gjort undtagelser fra PET's faste praksis, hvorefter der i almindelighed ikke gives aktindsigt i oplysninger, som PET har om en person.

På den anførte baggrund er det regeringens opfattelse, at man ikke på nuværende tidspunkt skal tage initiativ til at ændre reglerne om indsigt i PET's arkiver. Som jeg har været inde på, er det spørgsmål, som Wendler Pedersen-udvalget ser på, og vi vil afvente resultatet af udvalgets overvejelser, inden vi tager stilling til, hvorvidt der er behov for ændringer.

Kl. 21.45

Hertil kommer, at PET som nævnt allerede i en række tilfælde har taget et særligt retssikkerhedsmæssigt hensyn til personer, om hvem der kan være offentliggjort oplysninger i tilknytning til, at visse forskere og journalister har haft adgang til PET's arkiver. De særlige retssikkerhedsmæssige spørgsmål, der kan rejses i sådanne tilfælde, hører som nævnt også til blandt de temaer, som Wendler Pedersen-udvalget kan inddrage i sit arbejde.

I beslutningsforslagets bemærkninger er det anført, at forslagsstillerne finder det uacceptabelt, at arbejdet i Wendler Pedersen-udvalget trækker så længe ud, og der peges på muligheden af at bede udvalget om at udarbejde en hurtig delbetænkning.

Herom skal jeg bemærke, at Wendler Pedersen-udvalget blev nedsat i 1998 af den daværende regering. Året efter, altså i 1999, besluttede den daværende regering og et flertal i Folketinget at nedsætte Undersøgelseskommissionen vedrørende Politiets Efterretningstjeneste.

I forbindelse med kommissionens nedsættelse blev det aftalt mellem den daværende justitsminister og Wendler Pedersen-udvalget, at udvalget skulle afvente undersøgelseskommissionens afgivelse af beretning, idet de spørgsmål, som udvalget skal overveje, kan have nære sammenhænge med de forhold, som kommissionen skal undersøge.

Jeg mener, at vi må holde fast i den aftale. Det vil sige, at vi bør afvente PET-kommissionens færdiggørelse og i forlængelse heraf Wendler Pedersen-udvalgets betænkning, inden vi tager stilling til, hvorvidt der kan være grund til at ændre reglerne om adgang til PET's arkiver.

Når dette er sagt, vil jeg gerne understrege, hvad jeg også var inde på før, at jeg grundlæggende er enig i, at det kan udgøre et væsentligt retssikkerhedsmæssigt problem, hvis en forsker eller journalist offentliggør følsomme personoplysninger, som vedkommende har fået særlig adgang til gennem PET's arkiver.

Jeg vil i den forbindelse gerne fremhæve, at den gældende ordning naturligvis bygger på, at de vilkår om fortrolighed med hensyn til personfølsomme oplysninger, der stilles til forskere og journalister, tages alvorligt, og at de relevante myndigheder reagerer i nødvendigt omfang, hvis sådanne vilkår ikke overholdes.

For så vidt angår den del af beslutningsforslaget, der går ud på at oprette et uafhængigt ankenævn, hvortil afslag på arkivadgang kan indbringes, er der jo tale om et spørgsmål, der har været drøftet adskillige gange her i Folketinget. Det gælder bl.a. i forbindelse med Folketingets behandling af den gældende arkivlov fra 2002, og som det også fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget i forbindelse med Folketingets behandling af en forespørgsel i 2003.

I overensstemmelse med, hvad der blev tilkendegivet ved disse lejligheder, er det regeringens opfattelse, at afgørelse om adgang til ikke umiddelbart tilgængelige arkivalier, det vil sige adgang til oplysninger, der vedrører rigets sikkerhed, i sidste instans bør træffes af vedkommende ressourceminister under almindelig parlamentarisk kontrol og ikke af et uafhængigt ankenævn.

Lad mig i den forbindelse også nævne, at Folketinget jævnlige og bl.a. også her i dag tager spørgsmål om arkivadgang op til debat. Når Folketinget gør det, hænger det vel netop sammen med, at det i sidste ende er regeringen og de enkelte ministre, der bl.a. over for Folketinget har ansvaret for spørgsmål om arkivadgang. Denne mulighed for gennem den politiske opmærksomhed, som Folketinget udviser, at fremme ønsket om størst mulig åbenhed i forvaltningen, vil ikke foreligge på samme måde, hvis man tog ansvaret for området fra regeringen og lagde det over i et uafhængigt nævn.

Sammenfattende følger der af det, jeg har sagt, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget. Vi mener, man bør afvente det såkaldte Wendler Pedersen-udvalg, inden der tages stilling til behovet for ændringer med hensyn til adgangen til PET's arkiver. Vi kan som sagt heller ikke støtte forslaget om, at der oprettes et